

21.65x17.16	2	4	עמוד	הארץ - גלריה	10/10/2011	29172298-0
נופי תרבות העונה השוויצרית בישראל - 16710						

מחול

מופע רות אשל

שיר השיירה

הרקדנים במופע של הלהקה השווייצית "אליאס" אמנם פועלים כעדר, אבל המחול עצמו דווקא לא הולך בתלם שמכתיבה האופנה התרבותית

7 כוזה של רקדנים מתקרמת וחוצה את הבמה על ארבע כמו עדר חיות המתקדם בשקט ובאטיות אלגנטית כיורע היטב את דרכו. האור עולה לאטו ועוד ועוד באים בעקבותיהם. כולם נעים באוניסונו מושלם שמרגיש את השוני במבנה הגוף של הרקדנים, בצבע השיער, בצבעוניות הבגד. התנועה זהה לחלוטין. והנה אחד מתקדם מהר יותר ואולי הוא החריג, המורד ועכשיו תתחיל הדרמה. אלא שמיר אחרים משכפלים את תנועתו והמתח גורע כאבו. ואחר דקות, רקדן אחר חוצה את הבמה גם הוא על ארבע אבל תוך סיבובים מהירים שמגיעים לדרגת ריחוף. ושוב האחרים משכפלים אותו.

המופע שהעלתה להקת "אליאס" השווייצית, "דרכי הגשם" מאת ג'ירמו בוטלו, הוא הצטברות של תנועות מתקרמות. ככל שהשיירה ממשיכה להתקדם, גדל רפרטואר האפשרויות ונראה שהוא פתוח לבחירת הרקדנים. יש שמתגלגלים בתנוחות עובר מכווץ, אחרים שכובים מאורכים כקווים, מתגלגלים לאט, מהר, ועד לכדי מהירות טו-

רנדו מטורף. סוף סוף, אחר נעצר לנוח, יושב עם רגליים פשוטות, מתוחות קדימה, והראש מופנה כלפי מעלה. ומיד תנועתו משתכפת לת על ידי אחרים ובתנועה זהה מארגנים את הגוף להמשך ההתקרמות.

כולם הולכים. לאן? למה? והנה מישוהו עוצר, תנוחת הגוף שונה, רכה יותר. אולי יקרה משהו, אבל שוב ההרגל חזק מכל והוא נטרף על ידי השיירה. והנה עוד עצירה, והפעם גבר ואשה הנעמרים מתכוננים זה אל זה מרחוק. יקרה או לא יקרה. והגבר קופץ ומצטרף למתגלגלים ובעקבותיו גם האשה. והזמן חולף, ולכוריאוגרף לא אצה הדרך.

והנה רדמה. גבר תופס אשה. לראשונה יש מגע. ויש כאלה שנעצרים, מאמצים את תנוחת הגבר כאילו גם הם נגעו באשה. הכל מתוכנת, משוכפל. והצופים מתחילים להבין שמה שהיה הוא שיהיה, ואין סיכוי לשיירה, וזה כל כך מייאש. והם מלאי הערכה לרקדנים שעוברים מרתון של התקרמויות של גלגולים וריצות. והם יודעים שאחרי שה רקדנים יוצאים מהבמה הגלויה לעין, הם ממהרים לרוץ מאחורי המסך האחורי, מתנ-

אחדים מהרקדנים מתגלגלים בתנוחות עובר מכווץ, אחרים שכובים מאורכים כקווים, מתגלגלים לאט, מהר, ועד לכדי מהירות טורנדו מטורף

מתוך "דרכי הגשם". כוריאוגרפיה לא שגרתית

תצלום: אהב מייסטר

המתבזבזות של היצורים הממוגנטים עם מה שבה מקובעת מעוררת דאגה. לפיכך אין זה מופע מענג כמובן הרגיל אלא מופע מעורר הערכה לניסיון אמיץ של יוצר להביע רעיון גדול על פעילות האנושית באמצעות כוריאוגרפיה עם כללים פשוטים הנתונים בתוך סדר מגבלות. זו יצירה מפתיעה בהשוואה למחול השווייצית המוכר, כמו זה של היינץ שפורלי או מוריס בואר. היא בעלת אופי ניסיוני, ואינה דומה לעשייה עכשווית אחרת באירופה. כאילו הכריז הכוריאוגרף שהוא מסרב ללכת בתלם של השיירה האופנתית.

שמים ומתנשפים כדי להספיק להגיע לחלק הגלוי של הבמה להמשיך באותו מסע כאילו היו חלק ממיליוני החיות באפריקה הנודדות וחוצות את היבשת.

דקות לפני הסיום מתחולל שינוי. הרקדנים גוררים אחריהם חוטים ויוצרים גדר של חוטים ההולכת ומתעבה והחוטים נראים כמיתרים של כלי ענק או קשת של ארץ ישראל חד ממדית. אלה רוטטים, מוארים באור של קסם והרקדנים חוצים את הבמה. הם רצים עירומים, מאושרים כאילו הגיעו לאהרה, הגיעו למקום חפצם. והאור יורד ואתה מבין שהמחזור הסתיים ומתחיל לופ חדש.

אין ספק שמדובר בכוריאוגרפיה לא שגרתית. אין בה שפה תנועתית מסקנת, אין התפתחות של יחסים בתוך המאסות של המתקרמים, אין חוויה רגשית. החזרה אמנם יוצרת כוח אך גם עשויה להכביד. האנרגיה

פסטיבל "נופי תרבות". להקת "אליאס", "דרכי הגשם" מאת ג'ירמו בוטלו; מוסיקה: מורקוף; תלבושות: מריון סמיד בהשראת ג'ויה הנסן, מיכז סוזן דלל, 5.10